

Beskæftigelsesministerens besvarelse af § 20-spørgsmål nr. s. 702 af 9. november 2004 stillet af Pia Boisen (EL).

Spørgsmål nr. s. 702:
November 2004

Vores sag
104-0040/04-021-125

Kan ministeren bekræfte, at de tal, som ministeren fremlagde for aktiveringseffekterne i henholdsvis AF-systemet og de kommunale system i forbindelse med pressebriefingen om en enstrengt beskæftigelsesindsats den 29. april 2004, er misvisende, fordi man sammenligner udslusningseffekten for henholdsvis dagpengemodtagere med mindst et års ledighed med alle arbejdsmarkedssparate kontanthjælpsmodtagere, hvoraf en del i forvejen har en vis grad af selvforsørgelse?

Svar:

De målinger, der blev fremlagt ved pressebriefingen sammenligner udslusningseffekten for *alle* dagpengemodtagere og arbejdsmarkedssparate kontanthjælpsmodtagere, der har afsluttet en aktivering i 2002. Det er således de samme udvælgelseskriterier, som anvendes til måling af effekten af aktiveringen for henholdsvis kontanthjælpsmodtagerne og dagpengemodtagerne.

Det er vanskeligt at lave effektmålinger af beskæftigelsesindsatsen, som tager højde for alle forhold. Arbejdsmarkedsstyrelsen anvender udslusningsmål, simple effektmål og en række andre metoder ved målinger af effekter. Der er fordele og ulemper ved alle disse målemetoder. Udslusningsmålet opgør i hvor høj grad, de ledige bliver selvforsørgede efter afsluttet aktivering. Udslusningsmål er således et af flere effektmål og har ofte været anvendt af Arbejdsmarkedsstyrelsen og andre institutioner.

Det simple effektmål sammenligner graden af en persons beskæftigelses-tilknytning i perioden før aktiveringen (selvforsørgelsesgraden) med selvforsørgelsesgraden efter aktiveringen. Hvis selvforsørgelsesgraden er højere efter aktiveringen end før aktiveringen, bliver effekten positiv. Ulempen ved at bruge det simple effektmål er, at kommuner ofte aktiverer tidligt i ledighedsforløbet, og de ledige kontanthjælpsmodtagere derfor vil have en meget høj selvforsørgelsesgrad *før* aktiveringen. De skal derfor have en meget høj selvforsørgelsesgrad *efter* aktiveringen for at effekten bliver god. I AF aktiveres de ledige hovedsageligt efter 1 års ledighed. Selvforsørgelsesgraden efter aktiveringen behøver dermed ikke at være så høj for at få positive effekter.

Udslusningseffekten måler alene, hvor høj selvforsørgelsesgraden er *efter* afslutningen af aktiveringen. Der er også ulemper ved denne måling. Sandsynligheden for at komme i beskæftigelse er højere tidligt i ledighedsforløbet end senere i ledighedsforløbet. Når kommunerne således i højere grad end AF aktiverer tidligt i ledighedsforløbet, er sandsynligheden for, at de ledige vil få et job, uanset om de bliver aktiveret eller ikke, derfor højere.

Effekten af aktiveringsindsatsen kan således opgøres på forskellige måder, der alle har fordele og ulemper.